

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobkyně: **R. Z.**
státní příslušnost Čínská lidová republika
zastoupena advokátem Mgr. Ondřejem Novákem
sídlem 738 01 Frýdek-Místek, Farní 19

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 1. 2. 2018, č.j. OAM-859/ZA-ZA05-VL13-2015, o
udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR se **zrušuje** a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta Mgr. Ondřeje Nováka se určuje **částkou 6 800 Kč**, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 1. 2. 2018, č.j. OAM-859/ZA-ZA05-VL13-2015 žalované Ministerstvo vnitra České republiky rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu správního řízení vzal žalovaný za objasněno, že tvrzenými důvody žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jsou její obavy ze zadržení, uvěznění a ohrožení jejího života pro její příslušnost k náboženské menšině, konkrétně církvi Da Zanmei. Žalovaný na základě výpovědi žalobkyně a shromážděných informací ohledně dodržování lidských práv a svobod v zemi původu žalobkyně učinil žalovaný závěr, že žalobkyně nebyla ve vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť takové důvody v průběhu řízení ani neuvedla. Podle žalovaného nebyla žalobkyně v zemi původu z důvodu příslušnosti k náboženské skupině vystavena pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu, proto jí podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu rovněž mezinárodní ochrana udělena nebyla. Jelikož žalovaný nezjistil skutečnosti, že se v případě žalobkyně jedná o případ hodný zvláštního zřetele, neudělil jí ani azyl z humanitárních důvodů podle ust. § 14 zákona o azylu a jelikož také nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do země původu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy, neudělil jí doplňkovou ochranu ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu.
2. Žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí podala včasnou žalobu, ve které vytýká žalovanému porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v jeho ust. § 3, § 2 odst. 4. § 68 odst. 3 a § 50 odst. 3 a 4. Zároveň vytýká žalovanému porušení ust. § 12 zákona o azylu, s tím, že splnila zákonné podmínky pro udělení azylu a § 14a téhož zákona, neboť jí v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy. Podle žalobkyně porušil žalovaný také článek 3 Úmluvy o ochranně lidských práv a svobod, článek 3 Úmluvy proti mučení a článek 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Žalobkyně odkázala na skutečnosti, které žalovanému uvedla zejména při pohovoru konaném dne 30. 11. 2016. Je křesťankou a hlásí se k církvi Da Zanmei, přičemž z důvodu perzekuce křesťanů v Číně neví, jak velká tato církev je. Ona sama se setkávala najednou nejvíce s pěti až šesti lidmi. Stala se věřící po vážné nehodě, kdy se její matka modlila za její uzdravení. V prosinci 2017 byla pokřtěna. Náboženská shromáždění se konala vždy v domácnostech souvěrců, kam chodili věřící jejich církve vždy s obavami a připraveni na variantu policejní razie. V důsledku zatýkání souvěrců byla nucena se často stěhovat a měnit zaměstnání. V dubnu 2015 proběhla policejní razie, při které byla zbita. Tehdy se jí podařilo utéct a její souvěrci byli odvedeni na policejní stanici. Žalobkyně se obává z návratu z důvodu hrozby zatčení pro svou víru. V důkazních materiálech o Čínské lidové republice je zcela jednoznačně uvedeno, že členové domácích nepovolených církví jsou pro svou víru pronásledováni, soustavně rušeni razími v místech setkání,

zadržování, ponižujícím způsobem vyslýchání, následně rovněž v mnohých případech trestně stíhání a trestání odnětím svobody, jsou mučeni a v některých případech mizí beze stopy. Členům těchto církví je zabavován náboženský materiál, knihy i peníze, a to bez opory v zákonu. Skutečnosti, které žalobkyně prožila, popsala v průběhu správního řízení. Nepochybně spadají pod pojem pronásledování a odůvodněné obavy z pronásledování, tak jak jsou definovány v zákonu o azylu a ve kvalifikační směrnici. Pronásledování křesťanů probíhá v Číně masově ve všech částech země, v důsledku čehož je nemožné vnitřní přesídlení v rámci Číny. Skutečnost, že vnitřní přesídlení v rámci Číny není možné, je známo žalovanému z úřední činnosti, kdy v rámci řízení vedených žalovaným čínským křesťanům ve skutkově i časově obdobných věcech udělen azyl. Pokud jí mezinárodní ochrana udělena nebyla, je zřejmé, že žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí skutkový stav, který je v rozporu se správním spisem a nemá v něm oporu a je rovněž v rozporu s provedeným dokazováním. Žalobkyně zároveň nesouhlasí i s neposkytnutím doplňkové ochrany, neboť v případě jejího návratu do země původu jí hrozí nebezpečí vážné újmy, konkrétně mučení a nelidské či ponižující zacházení či trestání. Žalobkyně dále namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nepochopitelné a neakceptovatelné kopírování částí odůvodnění, v důsledku čehož je nesrozumitelné, neboť z něj ani nevyplyvá, na základě kterých konkrétních důkazů žalovaný dospěl k jednotlivým skutkovým zjištěním a z jakých důvodů. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný odmítl hodnotit veškeré důkazy, které mu předložila v průběhu správního řízení. Poukázala na rozpornost tvrzení žalovaného o tom, že je seznámen se situací v Číně a že nepopírá problematičnost postoje Čínské vlády k náboženským skupinám a na druhé straně v odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdí, že žalobkyni v Číně nehrozí jakékoliv nebezpečí. Žalobkyně navrhla k důkazu jako jeden z relevantních materiálů pro vyhodnocení žádosti o udělení mezinárodní ochrany zprávu Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 98863/2015-LPTP ze dne 17. 6 .2015 pojednávající o zatýkání i mizení osob navrátilých se po neúspěšné žádosti mezinárodní ochrany na území Číny. Podle žalobkyně žalovaný tento důkaz účelově pominul, aby jí nemusel udělit azyl či doplňkovou ochranu. Žalovaný nesprávně aplikoval zásadu hospodárnosti řízení v tom, že nezajistil překlad navrhovaných důkladných materiálů, které žalobkyně doložila bez jakýchkoliv důvodu a v přímém rozporu s provedeným dokazováním uvádí žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, že žalobkyně je ekonomickým migrantem a dále uvádí nepodložené tvrzení o organizované skupině, organizované cestě do Brna a podobně. Závěrem žaloby namítá žalobkyně nezákonný způsob seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a zcela nepřiléhavé použití citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu. Navrhovala, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018 č. j. OAM-859/ZA-ZA05-VL13-2015 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75).

5. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 7. 10. 2015. V žádosti uvedla, že svou vlast opustila z důvodu omezování náboženských svobod. Je součástí křesťanské větve, která se setkává doma, do kostela nechodí a pokud se setkávají v bytech, jsou za to pronásledováni policií. Pokud je někdo udán nebo jsou odhaleni, zatýkají je za nepovolené shromažďování. Po zatčení bývají souvěrci vězněni a bývá na nich páčeno ve vězení násilí. Poté, kdy byla zatčena její spoluvěřící a kamarádka, která byla následně uvězněna, měla žalobkyně obavy, že když utrpení nebude moci vydržet, povolí a prozradí jména a informace o souvěrcích. Její matka je také křesťanka a radila jí, aby z těchto důvodů z Číny odjela. Žalobkyně má za to, že se do Číny v žádném případě nemůže, neboť by tam byla určité zatčena a vězněna. Dne 1. 12. byl s žalobkyní proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto hovoru žalobkyně rovněž uvedla, že ve vlasti měla potíže kvůli své křesťanské víře. V dubnu 2015 byla zadržela policií, kdy čtyři policisté vstoupili do bytu, kde se konalo domácí shromáždění a začali prohledávat věci. Při prohlídce našli Bibli, CD a letáky. Když měla žalobkyně na policii nějaké dotazy, policisté byli hrubí a fackovali jí. V životě jí takhle nikdo neuhodil, v bytě bylo pět lidí a policie je chtěla odvést na policejní stanici. Když stála žalobkyně v chodbě domu, podařilo se jí utéct. Na jednání policistů si nestěžovala, neboť se bála a na adrese bytu, kde byla prohlídka konána, policie vylepila letáky a tam bylo uvedeno, že jí policie hledá. Do církve ji přivedla matka, která je také věřící a která se kvůli tomu od roku 2014 na základě udání ukrývá. K domácí církvi se žalobkyně přidala po té, kdy měla autonehodu, při které byla těžce zraněná a byla v bezvědomí v nemocnici. Když se probudila, slyšela hlas její matky, která se za ni modlila a později se úplně uzdravila. Z Číny odcestovala proto, že se obávala zadržení policií, která ji hledala. Cestu ze země původu za ní zařídila cestovní kancelář a měla k dispozici cestovní pas a české turistické vízum. Do České republiky cestovala letecky na trase Peking – Berlín – Praha. O mezinárodní ochranu požádala z důvodu své víry a v případě návratu do vlasti se obává zadržení policií. Při doplňujícím pohovoru konaném dne 27. 5. 2016 žalobkyně uvedla, že se rozhodla opustit Čínu v roce 2015 kvůli svému křesťanskému vyznání. Původně žádala o udělení víza do Itálie, avšak tato žádost jí byla zamítnuta a poté jí doporučila cestovní kancelář Českou republiku. Vízum si vyřizovala v září na Velvyslanectví ČR v Pekingu a toto vízum jí byl vyzvednout jeden z jejích bratrů ve víře, který také pomohl s dokladem o zaměstnání. Potvrzení o zaměstnání je nepravdivé, bylo vydáno firmou, kde je zaměstnán jeden z bratrů ve víře. Tento doklad firmy je pravý, avšak není pravdou, že tam byla žalobkyně zaměstnána. V rámci tohoto druhého pohovoru žalobkyně dále uvedla, že jí není známo, kolik osob Čínské státní příslušnosti v České republice žije a dodala, že zná pouze okruh nejbližších spolužadatelů o mezinárodní ochranu. O možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu se dozvěděli v parku, kde potkali jednu paní. Ta jim vysvětlila, že mohou jet zpátky na letiště a tam požádat o azyl. Poté, když jim bylo sděleno, že to možné není, byla jim předána adresa a sdělena cesta do Zastávky u Brna. K nepravdivému dokladu o zaměstnání uvedla, že jí tento doklad její bývalý zaměstnavatel odmítl vydat; byla tedy nucena při žádosti o vízum použít tohoto dokladu nepravdivého. Další doplňující pohovor byl s žalobkyní proveden 30. 11. 2016. Při něm uvedla, že její církev má název Da Zanmei, která patří k protestantství. Žalobkyně opětovně vypovídala, jak se k této církvi dostala. Sdělila, že žádnou funkci v církvi nezastávala, byla obyčejnou věřící a podle finanční situace na ní přispívala. Blíže odpovídá na otázky týkající se fungování této církve a jejích principů.

Opětovně vypovídala o svém zatčení v dubnu 2015, kdy do místa setkání spoluvěřících do bytu vstoupili spolu s domovníkem čtyři policisté. Prohledávali byt a našli Bible a zpěvníky, které narychlo schovali. Opakovaně se ptali, či jsou ty knihy a kdo je vedoucí, přičemž se sestra, u které se konalo shromáždění, odpověděla, co je na tom špatného, že mají bible a že to není nezákonné. Poté, kdy žalobkyně poznamenala, že v Číně mají náboženskou svobodu, jí policista vrazil facku, nadával jí a říkal, že je mladá a také drzá. Dále popsala, že jí policista kopnul, až upadla, přitom nadával a začal jí bít. Kromě toho bil i ostatní spoluvěřící, kteří se jí snažili bránit. Všem kromě žalobkyně nasadili pouta a když vyšli z budovy, podařilo se žalobkyni utéct. Poté, kdy byla takto zatčena v obytném komplexu, kde se konalo shromáždění, vyvěsili oznámení, že lidé mají žalobkyni udat a na tomto oznámení byla její fotka. Žalobkyně také opakovala, že v rámci území Číny se mnohokrát stěhovala z jednoho místa na druhé, avšak tím nemohla řešit problém svého pronásledování kvůli své víře, neboť v Číně je uplatňována stejná politika na celém území. Ve všech čínských provinciích jsou bourány kostely a zatýkáni duchovní. Tento přístup k náboženství je stejný v celé Číně. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že žalobkyně v průběhu správního řízení doložila řadu článků a vyjádření v čínském jazyce buď sama či prostřednictvím svého právního zástupce. Dle podání právního zástupce žalobkyně ze dne 12. 4. 2017 tyto články a zprávy dokládají systematické a silné omezování svobody v Číně a tvrdý přístup čínské vlády vůči příslušníkům neoficiálních církví. Dále jsou součástí správního spisu žalovaného shromáždění zprávy o zemi původu žalobkyně, a to:

- informace Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017 ohledně dodržování lidských práv v Číně,
- Zpráva Freedom House ze dne 27. 1. 2016 nazvaná „Svoboda ve světě 2016 – Čína“,
- Zpráva Amnesty International ze dne 24. 2. 2016,
- Zpráva odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR z března 2016, pojednávající o pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou,
- Zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států Amerických ze dne 10. 10. 2016 o svobodě vyznání za rok 2015,
- Zpráva Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015 – kapitola VI: Prioritní země – Čína,
- Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie z března 2016 nazvaná „Čína: Křesťané“,
- Výroční zpráva o China Association z března 2016 ohledně pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou.

K uvedeným informacím zemi původu krajský soud poznamenává, že z obsahu správního spisu nezjistil zmiňovanou informaci ministerstva zahraničních věcí č. j. 98863/2015-PTP ze dne 17. 6. 2015, na kterou bylo poukázáno v žalobě a která se má zmiňovat o zatýkání a mizení osob navrátilých se po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu na území Číny.

6. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování

z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

7. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Podle odstavce 5 téhož ustanovení ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmou se rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování stíhání a trestání jednání představující pronásledování nebo vážnou újmu za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup. Podle odstavce 6 téhož ustanovení původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.
8. Podle článku 9 odst. 1 Směrnice Rady 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohly žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (tzv. kvalifikační směrnice) za pronásledování ve smyslu článku 1 odst. A Ženevské úmluvy je považováno jednání, které je:
 - a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle článku 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit nebo
 - b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písm. a).
9. Podle odst. 2 písm. a) téhož článku kvalifikační směrnice za pronásledování ve smyslu odstavce 1 může být mimo jiné považováno použití psychického nebo fyzického násilí včetně sexuálního násilí.
10. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
11. Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
12. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí i z připojeného správního spisu v daném případě vyplynulo, že žalobkyně jako zásadní a v podstatě jediný důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla obavy z pronásledování a zatčení z důvodu, že skutečnosti, že je příslušnicí náboženské skupiny, konkrétně církve Da Zanmei. Jak vyplynulo z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný nezpochybnil věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti k této náboženské skupině a nezpochybnil ani její tvrzení o životě v zemi jejího původu a její konkrétní potíže. Na straně 27 v druhém odstavci svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že „dospěl následně k závěru, že nelze zcela vyloučit, že žalobkyně je příslušnicí církve Da Zanmei, neboť její výpovědi stran uvedené církve alespoň v základních obrysech odpovídají informacím, které by řadový příslušník církve i s ohledem na jeho vzdělání, věk a sociální původ mohl mít. Její výpovědi v tomto směru byly konzistentní, vnitřně ani ve vzájemném vztahu nerozporné a bez ohledu na skutečnost, že se správnímu orgánu nepodařilo získat konkrétní a objektivně ověřitelné informace o tomto konkrétním náboženském hnutí, „považuje správní orgán žadatelky v tomto bodě za dostatečnou“ (pozn. soudu - žalovaný se zřetelem k této formulaci zřejmě mínil to, že považuje výpověď žalobkyně v tomto bodě za dostatečnou). Následně žalovaný na téže straně pokračuje tím, že s ohledem na tvrzenou příslušnost žalobkyně k církvi Da Zanmei se seznámil se situací v oblasti dodržování svobody vyznání v Číně. Cituje Informaci Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017, podle které vláda omezuje praktikování náboženství na pět oficiálně uznaných náboženství a pouze v oficiálně uznaných náboženských prostorách a zároveň klasifikuje mnoho náboženských skupin, které nejsou pod její kontrolou, jako „kulty zla“. Podle Zprávy Freedom House, nazvané „Svoboda ve světě 2017 – Čína“ ze dne 27. 1. 2016 je svoboda vyznání ze strany formální ateistické Komunistické strany Číny přísně omezována. Všechny náboženské skupiny jsou povinny se registrovat u státní správy, některé skupiny jsou zakázány a jejich členové jsou pronásledováni, vězněni a mučeni. Neregistrované skupiny včetně neoficiálních protestantských a římskokatolických kongregací působí v legální šedé zóně. Některé jsou schopny se postupně setkávat za tichého souhlasu místních správních orgánů, zatímco shromáždění jiných domácích církví jsou naopak přepadána anebo vykazována ze svých shromáždění. Podle Zprávy Amnesty International 2015/2016 – Čína ze dne 24. 2. 2016 byla svoboda vyznání v Číně i nadále systematicky potlačována. Dle této zprávy pokračovala vláda ve své kampani demolice kostelů a strhávání křesťanských křížů v provinciích Če-tiang. Podle Zprávy Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie ze dne 21. 4. 2016 docházelo v Číně i nadále k omezování aktivit občanské společnosti, k omezování bohoslužeb a kulturních projevů menšin. Žalovaný dále cituje Zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání za rok 2015 ze dne 10. 8. 2016, ve které Ústava Číny stanoví, že občané

mají svobodu náboženského přesvědčení, ale omezuje ochranu praktikování náboženské víry na „normální náboženské aktivity“ a nedefinuje pojem „normální“. Ve zprávě je rovněž uvedeno, že v průběhu uplynulého roku se nadále objevovaly zprávy, že státní orgány fyzicky týraly, zadržovaly, zatýkaly, mučily, odsuzovaly k trestu odnětí svobody nebo šikanovaly stoupence zaregistrovaných i nezaregistrovaných náboženských skupin za aktivity související s jejich náboženskou vírou a jejich provozováním náboženských praktik. Podle Zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína: Křesťané z března 2016 se čínské úřady snaží mít pod kontrolou všechny oblasti náboženského života. Omezování náboženských svobod a činností je rozsáhlé, existují ovšem také značné rozdíly v přísnosti omezení v jednotlivých regionech. Protestantské skupiny, které nemají vazby na vlastenecké sdružení a katolíci vyznávající loajalitu k Vatikánu, nemají možnost se registrovat jako právnické osoby. Některé z nich se mohou scházet s tichým souhlasem místních úřadů, ale setkání jiných domácích církví jsou rozháněna nebo jejich členové vyháněni z míst, kde se scházejí. Z citovaných zpráv o zemi původu žalobkyně pak žalovaný učinil tento dílčí závěr: „Po porovnání informací sdělených žadatelkou, resp. jejím právním zástupcem a jejich porovnání s výše uvedenými informacemi o situaci členů náboženských menšin v Číně správní orgán dále konstatuje, že tito se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek“. Jinými slovy, žalovaný z citovaných shromážděných zpráv o poměrech v zemi původu žalobkyně má za prokázáno, že v Čínské lidové republice je svoboda náboženského vyznání do značné míry omezována a že v této zemi existuje pronásledování z náboženských důvodů. S tímto dílčím závěrem žalovaného krajský soud zcela souhlasí.

13. Krajský soud však nemůže souhlasit s dalším závěrem žalovaného, a sice že „pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodu náboženského vyznání žalobkyně nebo její budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, pak v tomto bodě správní orgán důvodnost žádosti jmenované o mezinárodní ochranu dle zákona o azylu neshledal“. Podle názoru žalovaného ačkoliv byla žalobkyně dle svých sdělení příslušnicí uvedené církve a svou víru po značnou část života ve své vlasti vyznávala, nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek rozhodně dlouhodobě pronásledována ve smyslu zákona o azylu, tj. nebyla závažným způsobem porušena její základní lidská práva. Žalovaný poukázal na to, že k zatčení žalobkyně v dubnu 2015 došlo k více jak pět měsíců před odjezdem žalobkyně z vlasti a že se navíc jedná o jediný incident, přesto, že jednání policistů vůči ní překročilo akceptovatelnou míru. Znova pak již žalobkyně zadržena či dokonce opakovaně zadržována či vězněna nebyla, nebyla ve své vlasti během života ani v současnosti trestně stíhána a nestala se ani terčem jakéhokoli jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek vůči své osobě, tím méně pak z důvodu svého náboženského přesvědčení. Z uvedeného žalovaný pak dovodil dílčí závěr, že „žalobkyně pouze využila znalosti o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přestože ona sama ve skutečnosti ve své vlasti ohrožena nikdy nebyla“. Podle žalovaného žalobkyni objektivně nikdo nebránil v její víře, respektive jejím vyznáním, nedošlo u ní k žádnému ohrožení či porušení svobody, jejího vyznání, ale ani k ohrožení jejího zdraví, života, osobní svobody či jiných jejích základních lidských práv. Tento dílčí závěr žalovaného je dle krajského

soudu ničím nepodložený a je v příkrém rozporu s opakovaným tvrzením žalobkyně ohledně jejího zatčení v dubnu 2015, kdy byla zatčena policisty při shromáždění věřících v soukromém bytě. Poté, kdy se vyjádřila v tom smyslu, že nedělají nic nezákonného, utržila od policistky facku a kopnutí, po kterém upadla a následně byla bita. Zatčení se vyhnula pouze díky tomu, že se jí na chodbě dotyčného domu podařilo utéci. K víře ji přivedla její matka, která byla kvůli svému náboženskému vyznání zatčena a která se musela skrývat. Se zřetelem k výše citovanému ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu a článku 9 odst. 1 kvalifikační směrnice lze tedy nepochybně připustit, že žalobkyně měla důvodné obavy z pronásledování pro příslušnost k náboženské skupině a tato skutečnost nebyla nikterak v průběhu správního řízení vyvrácena. Naopak, se zřetelem k obsahu celého správního spisu nemá shora uvedený dílčí závěr žalovaného žádnou oporu. Pro krajský soud je pak zcela nepřezkoumatelné tvrzení žalovaného, že „v případě jmenované opakovaně konstatuje, že závažné porušení jejich lidských práv z důvodu její náboženské příslušnosti neshledal ani v minulosti a ani do budoucnosti“. Nutno dodat, že odkaz žalovaného na soudní judikaturu v této části odůvodnění (str. 30 napadeného rozhodnutí) je zcela nepřiléhavý.

14. Za zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí i v té části, v níž žalovaný odkazuje na možnost žalobkyně řešit svou situaci využitím vnitřního přesídlení v rámci Číny. Žádná z použitých zpráv o poměrech v zemi původu žalobkyně totiž neuvádí to, že v některé části Čínské lidové republiky nedocházelo k náboženskému pronásledování; naopak tyto informace dokladují, že k tomuto pronásledování dochází na celém území.
15. Z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dále vyplynulo, že s otázkou neudělení doplňkové ochrany žalobkyni podle ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, zejména s tím, zda žalobkyni hrozí v případě návratu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, se žalovaný vypořádal tak, že doslovně opsal odůvodnění týkající se neudělení azylu podle ust. § 12 písm. b) téhož zákona. Krajský soud hodnotí i v této části odůvodnění rozhodnutí žalovaného jako nepřezkoumatelné, a to ze stejných důvodů, jak je uvedeno shora.
16. Žalovaný mimo jiné v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně přicestovala do České republiky zcela zjevně v rámci organizované skupiny dalších svých spoluobčanů, jejich údajných souvěrců, které však dle jejího vyjádření nikdy dříve neznala, a to na základě víza získaného stejně jako v případě jejich souvěrců, jak následně všichni připustili, za pomoci uvedení řady nepravdivých skutečností a doložení víceméně padělaných, resp. opětovně nepravdivých dokumentů na Zastupitelském úřadu České republiky v Pekingu. Dále žalovaný v této souvislosti uvedl, že nemá pochybnost v tom, že příjezd žalobkyně i ostatních jejích údajných souvěrců byl zcela jistě pečlivě organizovaný ze strany třetích osob, které za úplatu zajistily jak vydání víz pro tuto konkrétní skupinu osob za pomoci nepravdivých informací a pozměněných dokumentů, tak hromadný příjezd konkrétních osob do České republiky a následně i jejich cestu k podání žádosti o mezinárodní ochranu v Zastávce u Brna. Důvody žalobkyně k odjezdu byly podle žalovaného zcela jiné, než se snaží tvrdit, a to s vysokou pravděpodobností z důvodu ekonomického a ne útěk před údajným náboženským pronásledováním (str. 25 a 26 napadeného rozhodnutí). K uvedenému musí krajský soud konstatovat, že z obsahu rozsáhlého správního spisu žalovaného nevyplýnul jediný listinný důkaz na podporu těchto závěrů. Z úřední činnosti krajského

soudu je mu známo, že tento závěr žalovaného byl prezentován v odůvodnění dalších žalobou obdobných napadených rozhodnutí, přičemž ani z jednoho rozhodnutí nevyplynulo, kdo příjezd žadatelů o mezinárodní ochranu z Číny organizoval, jaký měl k tomu důvod, resp. co bylo záměrem této organizované akce. I kdyby ostatně tato organizovanost byla prokázána, rozhodně by sama o sobě nemohla být důvodem pro neudělení azylu či doplňkové ochrany.

17. Závěrem odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že považuje obavy žalobkyně ze zatčení v případě návratu, protože se do Číny nevrátila ve lhůtě stanovené době, za nepodložené a čistě hypotetickou spekulaci a domněnku, neboť žalobkyně nad rámec obecného tvrzení neuvedla a nepředložila během správního řízení relevantní skutečnosti, které by tvrzení nebezpečí činilo reálným a které by pro ni byly dostatečným důvodem domnívat se, že jí může s významnou pravděpodobností postihnout ze strany čínských státních orgánů z důvodu, že bylo publikováno, že do ČR přijelo 60 čínských křesťanů. Žalobkyně podle žalovaného neuvedla ani žádné konkrétní právní předpisy či omezení, která by se na ni měly vztahovat v souvislosti s delším pobytem nad rámec platnosti turistického víza. K tomu žalovaný poukázal na „neexistenci důkazů o systematickém týrání včetně zadržování a špatného zacházení neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vrací do Číny“. Žalovaný dodal, že toto vyjádření žalobkyně je čistě účelové, protože z jí shromážděných informací rozhodně nelze dovodit, že by žalobkyně byla po svém návratu do vlasti zadržena, jak tvrdí, a postižena za podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR z náboženských důvodů. K této části odůvodnění krajskému soudu nezbyvá, než jen konstatovat, že k posouzení otázky bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o azyl do Čínské lidové republiky, si žalovaný neopatřil žádné relevantní informace, což bylo jeho povinností a dopustil se tak další vady řízení. Zarážející je v tomto směru, jakým způsobem se vypořádal s důkazním návrhem právního zástupce žalobkyně, aby provedl důkaz zprávou ministerstva zahraničních věcí č. j. 98863/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu při návratu do Číny, a sice že tato zpráva dle žalovaného je zastaralá, neboť je datovaná v období, kdy konkrétní žadatelka (tedy žalobkyně) ještě ani neopustila zemi svého původu. Dle žalovaného „jde navíc o jediný zdroj ze všech použitých informací o situaci v Číně, který takto obecné závěry bez dalších konkrétních specifikací činí a správní orgán nemůže pouze na něm založit své rozhodnutí.“ Kromě toho, že dle názoru krajského soudu je v této části odůvodnění napadeného rozhodnutí do značné míry nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, je nutno dát za pravdu žalobní námitce, že citovaná zpráva je datována dnem 17. 6. 2015; pochází tedy ze stejného období, jaké byly v podstatě použity i další informace o zemi původu žalobkyně.
18. Ze shora uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení tímto rozsudkem bez jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. a věc podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Bude na žalovaném, aby si opatřil doplňující informace týkající se bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do země původu žalobkyně a v novém rozhodnutí srozumitelně a dostatečně odůvodnil neudělení či udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a doplňkové ochrany podle ust. § 14 odst. 1, 2 téhož zákona.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť jak žalobkyni tak žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

19. Ustanovenému právnímu zástupci žalobkyně byla přiznána odměna za její zastupování žalobkyně v rozsahu dvou úkonů právní služby po 3 100 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč v souladu s ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění, celkem tedy 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 14. května 2019

JUDr. Petr Indráček

samosoudce